

Întrebările preliminare

1) Excluderea din domeniul de aplicare prevăzută la articolul 1 alineatul (2) litera (e) din Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale din 19 iunie 1980 (denumită în continuare „Convenția din 1980”) și la articolul 1 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (denumit în continuare „Regulamentul Roma I”) ⁽¹⁾ cuprinde și acordurile încheiate între un constituitor și un fiduciar care deține în numele constituitorului o participație în cadrul unei societăți în comandită, în special atunci când actul constitutiv al societății și contractul de fiducie sunt interdependente?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (denumită în continuare „Directiva privind clauzele abuzive”) ⁽²⁾ trebuie interpretat în sensul că o clauză a unui contract de fiducie încheiat între un întreprinzător și un consumator având ca obiect administrarea participației deținute în cadrul unei societăți în comandită, care nu a fost negociată în mod individual și potrivit căreia legea aplicabilă este legislația statului în care își are reședința societatea în comandită este abuzivă atunci când contractul de fiducie are ca obiect unic să reglementeze administrarea participației deținute în cadrul societății în comandită, constituitorului revenindu-i astfel drepturile și obligațiile unui asociat direct?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a doua întrebare:

Răspunsul este diferit atunci când, pentru a presta serviciile datorate, întreprinzătorul nu trebuie să se deplaseze în statul de reședință al consumatorului, însă are obligația să îi transfere acestuia din urmă dividende și orice beneficii patrimoniale rezultate din participația deținută, precum și să îi comunice orice informații referitoare la evoluția comercială a participației? Există o diferență dacă se aplică Regulamentul Roma I sau Convenția din 1980?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare:

Răspunsul rămâne valabil atunci când, în plus, cererea de subscriere depusă de consumator a fost semnată în statul de reședință al acestuia, întreprinzătorul pune la dispoziție și pe internet informații referitoare la participația deținută, iar în statul membru de reședință al consumatorului a fost constituit un cont de plăți în care consumatorul trebuie să achite valoarea participației, chiar dacă întreprinzătorul nu are dreptul de a dispune de acest cont bancar? Există o diferență dacă se aplică Regulamentul Roma I sau Convenția din 1980?

⁽¹⁾ JO 2008, L 177, p. 6.

⁽²⁾ JO 1993, L 95, p. 29.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Nejvyšší správní soud (Republica Cehă) la 23 aprilie
2018 – Milan Vinš/Odvolací finanční ředitelství**

(Cauza C-275/18)

(2018/C 221/14)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Nejvyšší správní soud

Părțile din procedura principală

Reclamant: Milan Vinš

Pârâtă: Odvolací finanční ředitelství

Întrebările preliminare

- 1) Dreptul de a beneficia de scutire de la plata taxei pe valoarea adăugată pentru exportul de bunuri, în sensul articolului 146 din Directiva 2006/112/CE⁽¹⁾ a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată poate fi condiționată de includerea prealabilă a bunurilor într-un regim vamal specific astfel cum prevede articolul 66 din Zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (Legea nr. 235/2004 privind taxa pe valoarea adăugată)?
- 2) O astfel de reglementare națională poate fi justificată în lumina articolului 131 din Directiva TVA, ca o condiție menită să prevină orice evaziune, fraudă sau abuz?

⁽¹⁾ JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

Acțiune introdusă la 4 martie 2018 – Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-304/18)

(2018/C 221/15)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezențanți: Z. Malůšková, M. Owsiany-Hornung, F. Tomat, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- declararea faptului că prin refuzul de a pune la dispoziție resurse proprii tradiționale într-un cuantum de 2 120 309,50 euro referitoare la comunicarea de inexigibilitate IT(07)08-917, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 din Decizia Consiliului 94/728/CE, Euratom⁽¹⁾, al articolului 8 din Decizia Consiliului 2000/597/CE, Euratom⁽²⁾, al articolului 8 din Decizia Consiliului 2007/436/CE, Euratom⁽³⁾, al articolului 8 din Decizia Consiliului 2014/335/UE, Euratom⁽⁴⁾, precum și al articolelor 6, 10, 11 și 17 din Regulamentul (CEE, Euratom) 1552/1989 al Consiliului⁽⁵⁾, al articolelor 6, 10, 11 și 17 din Regulamentul (CE, Euratom) 1150/2000 al Consiliului⁽⁶⁾ și al articolelor 6, 10, 12 și 13 din Regulamentul (CE, Euratom) 609/2014 al Consiliului⁽⁷⁾;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Elementele de care dispune Comisia pe baza comunicărilor și a informațiilor furnizate de Republica Italiană în cursul procedurii precontencioase arată că, în cadrul unei operațiuni de luptă antifraudă împotriva contrabandei cu tutun manufacturat străin, în cursul anului 1997, autoritățile italiene au constatat obligația vamală în discuție, au înscris-o în contabilitate separată și au comunicat ulterior debitorului cuantumul taxelor datorate. Din moment ce datoria în discuție a fost înscrisă în contabilitatea separată (contabilitatea B) și nu a făcut obiectul vreunei contestații, autoritățile italiene ar fi trebuit să procedeze imediat la recuperarea acestora, ceea ce nu s-a întâmplat. Autoritățile italiene au așteptat să se încheie procedurile penale inițiate împotriva debitorului înainte de a începe procedura de recuperare, or, aceste proceduri nu s-au încheiat decât la aproximativ șase ani de la nașterea datoriei și de la constatarea acestora.

Taxele vamale sunt resurse proprii al Uniunii care trebuie percepute de statele membre și puse la dispoziția Comisiei. Obligația statelor membre de a constata dreptul asupra resurselor proprii al Uniunii se naște în momentul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de legislația vamală (stabilirea cuantumului taxelor rezultate din obligația vamală și identitatea persoanei impozabile).